

DE BENDE VAN DE SOUTH SIDE

EEN

Loco ging de hoek van 52nd and Elm om alsof er hem een meute wilde honden op de hielen zat. Nu, het waren geen honden, maar wild waren ze in elk geval. Ze waren met dertig en het leek wel alsof ze zijn bloed lustten. Ze joegen een gore woordenschat achter Loco aan, die voornamelijk bestond uit vloeken, doodsbedreigingen en schuttingtaal. Ze waren blank en zwart, bruin en geel en varieerden in leeftijd van elf tot twintig. Zij waren de Wild Cards, en Loco was een van hen. Bijna, tenminste.

In een steeg kregen ze hem te pakken. De kleinste krenge sprongen boven op hem. Het waren er vier of vijf. Ze waren allemaal elf, twaalf en dertien jaar. De oudste was dus nog goed een jaar jonger dan Loco. Maar deze jongens waren grootgebracht op straat en dat kon je voelen. Ze waren mager maar pezig, klein maar gespierd. Loco kon schoppen en trappen en slaan wat hij wilde. Hij kreeg een vuist op zijn lip, nog een op zijn neus en weer een op zijn oog. Handen die zo snel suisden, dat hij de luchtverplaatsing kon horen, deden zijn oren gloeien. Voeten traptten hem in de maag. Kortom, in minder dan een halve minuut was Loco een naar lucht happend wrak met een bebloed gezicht en gescheurde kleren. En al die tijd werden de beulen luid aangevuurd door hun oudere achterban.

"Genoeg !" zei een autoritaire stem.

De Wild Cards staakten hun bloeddorstige gezang. De brutale handen trokken zich terug. Loco zakte hijgend neer op het natte asfalt van deze late septemberavond. Ik ga dood, dacht hij bij zichzelf. Ze gaan me doodmaken. Ik ben gewoon een stuk speelgoed voor ze, anders niets.

"Sta op."

Maar Loco wilde niet opstaan. Hij wilde hier blijven liggen en doodgaan. De hele avond had hij gerend, gerend om uit de handen van deze helse bende te blijven. Ze hadden hem verteld dat ze hem wilden inlijven, maar dat hadden ze gelogen. Vanaf het ogenblik dat ze hem zagen hadden ze hem achtervolgd met hun messen en knuppels en kettingen. Ze wilden hem vermoorden.

"Hoor je niet wat ik zeg ? Sta op !"

Loco, een half jaar voordien veertien jaar geworden, opende zijn ene goeie oog. Het andere zat potdicht na de mep die hij erop gekregen had. Het deed heel erg pijn. Loco dacht dat hij er nooit meer door zou zien.

"Ik ben niet gewend drie keer hetzelfde bevel te geven, " zei de stem dreigend. "Sta op ! Nu !"

Boven Loco torende de gebeeldhouwde gestalte van Emperor. Emperor was negentien, sterk als een stalen man en zwart als het diepste van de nacht. Niemand kende zijn echte naam. Alle leden van de Wild Cards noemden hem Emperor - Keizer. Hij was de onbetwiste leider van de bende. De Wilde Cards gehoorzaamden hem blindelings.

Kreunend kwam Loco overeind. Zijn lichaam zat vol blauwe plekken. Zijn enkel deed pijn. Ontwricht, dacht hij. Zijn hoofd bonsde en warm bloed stroomde over zijn gezicht. Hij spuwde een gebroken tand uit van tussen gezwollen lippen.

Daar stond hij. De verlaten straat glom in het witte licht van de zwakke straatlantaarns. De Wild Cards stonden in een halve cirkel achter Emperor, een anonieme, donkere groep. Alleen Emperor's gezicht werd onheilspellend verlicht door de roodgloeiende punt van zijn sigaret. Ongetwijfeld een joint, meende Loco.

"Doet het pijn ?" vroeg Emperor.

Loco stond even aan de grond genageld door de vraag. Hij wilde het uitschreeuwen : Natuurlijk ! Natuurlijk doet het pijn ! Het doet net zoveel pijn als wanneer er een bulldozer over je heen rijdt ! Ik ben heen en weer geslagen als een boksbal ! Ik voel me verschrikkelijk !

Maar toen herinnerde hij zich de gesprekken met zijn goede vriend Marco. Zijn vriend Marco die hem gevraagd had niet bij de Wild Cards te komen. Die hem gesmeekt had geen lid te worden van de jeugdbende. En die hem op Loco's aandringen toch bij Emperor had voorgedragen. "Op een gegeven ogenblik tijdens de ceremonie zal Emperor je vragen of het pijn doet, " had Marco hem verteld. "Wat je ook doet of wat er ook met je gebeurd : zeg luid neen ! Als je ja zegt is het met je gedaan."

En nu vroeg Emperor hem of het pijn deed. Was "dit €de ceremonie ? De ceremonie waardoor hij lid werd van de Wild Cards, een van de beruchtste jeugdbendes van de South Side van Chicago ? Kon het waar zijn ? Loco probeerde zich te vermannen, hoewel elke ademtocht hem pijn deed. Waren het kneuzingen of hadden ze een paar van zijn ribben gebroken ?

"Nee, " zei Loco hijgend. Toen barstte hij uit in een luide hoestbui en zakte door de knieën. Iemand die achter Emperor stond wilde hem te hulp schieten, maar Emperor hield hem tegen.

"Ik heb je niet verstaan, " zei Emperor koud. "Maar ik meende heel even 'ja' te horen." De bendeleider zuchtte gelaten. "Ik zal je een laatste kans gunnen. Antwoord me : Doet het pijn ?"

God, ja, wat deed het pijn ! Maar als hij wilde blijven leven, mocht Loco dat niet toegeven. Terwijl pijnscheuten door zijn jonge lichaam trokken hees Loco zichzelf overeind. Hij hief het gewonde hoofd naar de gevreesde Emperor op. "Nee !" zei hij

luid. "Het doet helemaal geen pijn !"

Loco verwachtte min of meer dat de Wild Cards in gejuich zouden uitbarsten en dat Emperor hem goedkeurend glimlachend op de schouder zou slaan. Maar dat gebeurde niet. De duistere groep bleef stil en Emperor gaf hem een nauwelijks merkbaar knikje. "Je hebt het eerste gedeelte van de initiatie goed doorgemaakt. Je bent tweederangsmateriaal, maar je voldoet. Niet iedereen kan een superman zijn."

Ondanks de pijn juichte Loco bijna. Was dit het dan ? Was hij nu lid van de Wild Cards ? Zouden de eenzaamheid, de armoede, de honger soms, nu eindelijk voorbij zijn ? Zouden de mensen hem nu gaan respekteren ? Was het zover ? Het was meer dan hij durfde dromen !

"Nee, " zei Emperor, alsof hij zijn gedachten kon lezen. "Je bent nog geen lid. Er is nog een tweede test."

Emperor opende zijn jasje en haalde er iets uit. Loco hoorde een droog, staalkoud geluid. De bendeleider stak hem iets toe. Loco nam het aan.

"Hier om de hoek staat een oude Pontiac die we gestolen hebben, " zei Emperor. "Ik wil dat je die wagen neemt en naar het 11th Precinct¹ rijdt. Daar open je het vuur op de deur en op elke agent en politiewagen die je er ziet. Daarna kom je hier terug. Probeer niet een ommetje te maken met die wagen, een paar schoten in de lucht te lossen en met een sterk verhaaltje weer te keren. Zack en Emily staan vlakbij dat politiebureau. Zij zullen melden of je je opdracht uitgevoerd hebt. En mochten zij het missen, dan zijn er nog altijd wel een paar onder ons die de krant kunnen lezen. Good luck, Loco."

De Wild Cards verdwenen. Alleen Marco bleef nog even

¹ Een "Precinct" is een stadsgedeelte dat onder toezicht staat van een bepaalde politiebrigade. Elke miljoenenstad in de VS is zo opgedeeld in vele Precincts.

achter. De jongen was van Italiaanse afkomst. Hij was klein, mager en bleek. "Nog geen spijt?" vroeg hij.

"Ik denk het niet," loog Loco.

"Nu kun je niet meer terug. Je kunt nu nooit meer terug."

Een ogenblik later stond Loco alleen op de beregende straten. Met een lichaam vol pijn, een lege maag en een bonzend hoofd. En met in zijn handen het koud glimmende ding dat Emperor

hem gegeven had. De moed zonk Loco in de schoenen toen hij het voorwerp bekeek. Het was een automatisch pistool.

TWEE

De rest van die avond was een al even grote nachtmerrie geweest als het voorafgaande, dacht Loco nu. Hij keek door het koude glas van de South Side Catholic Church naar de met smeltsneeuw getooide straten van Chicago. De Windy City² was koud en harteloos, eind februari. Zelfs hier, in de zuinig verwarmde kerk, rilde hij van de kou.

Hoe lang was het geleden ? Twee jaar ? Nee, twee en een half jaar. Loco was pas zeventien geworden. Zo lang was hij nu al lid van de Wild Cards.

Loco had het pistool genomen en hij had de wagen gevonden waarover Emperor het had. Loco kon nauwelijks met de auto rijden. Tony had wel eens een auto gejat waarmee hij een eindje rondgetoerd had, meer niet. Hoe kon het ook anders; hij was pas veertien... Toen hij vertrok reed hij een geparkeerde wagen aan. Bloednerveus en met nog steeds pijnlijke ledematen begaf hij zich in het toeterende laatavondverkeer. Chicago by night. Mensen op weg naar huis, naar een gezellige flat, familie en vrienden. Mensen die een avondje uit gingen naar een concert, een sportwedstrijd of een feestje. En Loco die op weg was naar een heuse aanslag.

Een uur lang had hij rondjes gereden in de buurt van Michigan Lake, gewoon om zichzelf moed in te spreken. Maar elke minuut kweekte hij meer angst. Tenslotte nam hij een kloek besluit, draaide aan het stuur en trapte vastberaden het gaspedaal in.

De straat van het politiebureau was vrijwel verlaten tegen

² De 'Windy City' of 'Winderige Stad' is de bijnaam van Chicago

die tijd. Het was inmiddels elf uur, en het 11th Precinct was een rustige buurt. Al rijdend opende Loco het raampje. De regen spatte in zijn gezicht en hij kneep de ogen half dicht, deels tegen het water, deels uit schrik voor het lawaai van het pistool. Een hagelbui van kogels stroomde uit het wapen. Het kabaal was verschrikkelijk. Het leek wel een ketting van ontploffingen. En dan het inslaan van de kogels op het wegspringende pleister van de muren; het vlijmscherpe gerinkel van splinterende glasscherven; het huiveringwekkende geluid van metaal op metaal. Loco schrok zodanig van het hevige schokken en trillen van het vuurwapen, dat hij het al na twee seconden liet vallen. Het verdween uit het raampje.

De vlucht was een anti-climax. Loco reed wat hij kon. Toen hij een eind verderop de auto achterliet, huilden de sirenes van politiewagens in de verte. Maar niemand had Loco zelf gezien en hij kon moeiteloos verdwijnen.

Een week later, toen hij de Wild Cards weerzag, vertelde Marco hem dat zijn inlijvingsceremonie de zwaarste was geweest die hij ooit had meegemaakt. Daarna kreeg hij een pak rammel van Emperor, omdat hij een waardevol vuurwapen was kwijtgeraakt.

Twee en een half jaar, dacht Loco. Wat ben ik veel veranderd in die dertig maanden. In het begin had hij het prettig gevonden. Lid zijn van de Wild Cards bracht met zich mee dat je gerespekteerd werd, dat andere jongens van veertien naar je opkeken. Het betekende dat je de hele tijd op je hoede moest zijn voor de politie. Het betekende ook dat er regelmatig vechtpartijen plaatsvonden met andere jeugdbendes. En tenslotte betekende het, dat de buit van overvallen en diefstallen die gepleegd werden, eerlijk verdeeld werd onder de leden. Loco werd er niet rijk van, maar hij schudde een klein stukje armoede van zich af. De enige echte rijkdom die het hem had opgeleverd was

zijn vriendschap met de kleine, onopvallende Marco. De jongen die het zwarte schaap van de bende was. Met Marco werd om de haverklap de spot gedreven. Hij was tegelijk manusje van alles en Emperors persoonlijke nar. Loco had medelijden met de jongen, die even oud was als hij zelf, maar er amper twaalf uit zag. Marco liet alle vernederingen schijnbaar gelaten over zich heen gaan. Maar soms, als hij alleen was met Loco, dan barstte de jongen los in woedende scheldbuiën. Als hij dan gekalmeerd was vertelde Marco van zijn dromen over later. Loco wist wat anderen niet wisten. Marco was verstandiger dan alle andere Wild Cards bij elkaar. Op een goede school zou hij het ver kunnen schoppen. Maar zoals Loco was Marco arm en kansloos.

"Jim ?"

Loco keek verrast op. Hij was het nog steeds niet gewend bij die naam te worden aangesproken. Toch was het zijn echte naam, hem gegeven door zijn vader en moeder bij zijn doopsel. Loco was zijn straatnaam. Een naam die hij zelf gekozen had. Waarom wist hij niet meer.

Vanop het koor van de kleine kerk naderden twee mannen hem. De ene was Father Kazmareck, een rijzige veertiger van Poolse afkomst. Hij had ooit nog Football gespeeld en dat kon je aan zijn gestalte zien. Voor Loco was Father Kazmareck een schoolvoorbeeld van goedheid, geduld en vriendschap. Hij luisterde geduldig, praatte bemoedigend en vergaf vooral veel. Zonder Father Kazmareck, dacht Loco, was ik nu ongetwijfeld dood geweest.

De andere man kende Loco niet. Hij was jonger dan de pastoor, maar iets te zwaar en traag in zijn bewegingen. Zijn kleren zagen eruit alsof hij erin geslapen had. Zijn rondrode gezicht stond bedrukt.

"Jim, " zei Father Kazmareck met zijn bedaarde stem, "dit is meneer Mallory. Hij is een van de mensen die de ondergrondse vluchtroute leiden. Hij zal je uit Chicago wegvoeren."

Loco drukte de slappe hand van de man. "Prettig u te ontmoeten, " zei hij. "U weet niet hoe blij ik ben te mogen vertrekken."

"O ja, dat weet ik wel." Mallory had een vermoeide, schorre stem. "Ben je klaar ?"

Loco keek ontsteld van Mallory naar Father Kazmareck en terug. De pastoor knikte.

"Wat ? Nu ?"

"Nu, " zei Mallory.

"Maar... Father Kazmareck, u zei dat ik hierheen moest komen om een afspraak te maken ! Niet om meteen te vertrekken !"

"Dat weet ik, Jim, maar meneer Mallory is van oordeel dat hoe minder mensen precies weten wanneer, hoe en waarheen je vertrekt, hoe beter. Hij wil dat het nu gebeurt. Zijn medewerkers hebben een half uur geleden je ouders en je zusje opgehaald. Alles is vlot verlopen."

"Mijn familie is al onderweg ?"

"Dat klopt, " zei Mallory. "ze hebben in jouw plaats je koffers gepakt. Nu moeten we alleen jou nog weg zien te smokkelen."

Loco was even uit het lood geslagen, maar hij herstelde zich snel. "Wel dan, Father Kazmareck, daar ga ik dan. Zal ik u ooit nog weerzien ?"

Father Kazmareck glimlachte zuinig. "God alleen weet waarheen onze wegen ons nog zullen leiden. Maar voorlopig is het beter dat we elkaar niet meer zien. Ik weet trouwens ook niet waar je heen gaat. Net zomin als jij. Vaarwel, Jim."

Loco schudde zijn redder de hand. "Dank u voor alles. En

Father...Herinner u wat ik u gevraagd heb !"

De priester knikte. "De kleine jongen ?"

"Marco ! Zijn naam is Marco ! De bende is zijn enige thuis, maar ik weet dat hij in zijn hart weg wil. Hij is een schrandere jongen. Eerlijk gezegd is hij veel meer waard dan ik. Als u kunt, help hem dan, alstublieft."

"Ik beloof je dat ik mijn best zal doen."

Loco draaide zich om en volgde Mallory. Toen hij de kerk uit liep sloeg hij een belangrijke bladzijde in zijn leven om.

DRIE

Mallory had een nog nieuwe Ford Probe; een prachtige wagen, vond Loco. Hij had er zo wel eens een gestolen. Hij stapte in, deed zijn veiligheidsgordel om en zei, "Meneer Mallory, ik denk dat het niet meer dan eerlijk is om u te vertellen dat de Wild Cards alles zullen doen om mijn vertrek te beletten."

"Dat weet ik, " zei Mallory zuur. "We zullen onderweg een paar keer van auto moeten verwisselen om mogelijke achtervolgers zand in de ogen te strooien. Je moet mij niet vertellen hoe ik mijn werk moet doen, jongen."

Dit ging leuk worden, begreep Loco. Hij mocht Mallory meteen niet. De man zag er teveel uit als een overwerkte en onderbetaalde politiemann. Het soort waaraan de stad zo rijk was. Mensen die soms even bitter waren als de gangsters waarop ze joegen.

Loco probeerde konversatie te maken. Het beloofde immers een lange rit te worden. "Mooie installatie, " zei hij en wees op de autoradio met versterker en CD speler. "Met een CD wisselaar in de koffer ?" Het ontbrak deze man duidelijk niet aan geld. De wagen was nieuw, duur en perfekt uitgerust. Ondanks de lage temperatuur buiten was het er behaaglijk warm, dankzij de klimaatsregeling.

"Ja, " zei Mallory.

"Als ik eraan denk hoeveel ik er zo gejat heb, " zei Loco. Hij keek nog altijd met een mengeling van heimwee en walging terug op zijn loopbaan als jonge misdadiger. Hij had auto's gestolen, radio's, TV's, alles wat geld kon opbrengen.

Mallory gromde wat. Loco meende te zien dat zijn gezicht een wat rode kleur kreeg en dat zijn handen lichtjes trilden aan

het stuur. Nerveus friemelde de man in de binnenzak van zijn jas, vond ergens een sigaret en plette het filter tussen zijn lippen. Het leek wel of hij erop beet. In een andere jaszak vond hij een gouden aansteker en stak het vuur aan het nicotinstokje. "Wat ik maar niet begrijp, " zei Mallory schor, "is waarom gewone, doordeweekse jongens zoals jij lid worden van zo'n jeugdbende. Ik heb het nooit begrepen en ik zal het nooit begrijpen."

Loco zuchtte. Hij had dit moeten uitleggen aan Father Kazmareck, aan zijn ouders, aan mensen op school. De manier waarop ze hun hoofd schudden was hij beu. Hij was het beu zichzelf te rechtvaardigen. Kortaf zei hij, "Ik was dertien, bijna veertien en ik was alleen. De school waarop ik zat was waardeloos. Ik kon niet schrijven en amper lezen. Mijn vader

had geen baan en mijn moeder probeerde wat bij te verdienen met allerlei klusjes. Waar ik kwam werd ik door andere jongens in elkaar geslagen. Wat wilde je dan dat ik deed ? De Wild Cards waren mijn enige uitweg ! Ze boden mij bescherming, gezelschap en een klein beetje respekt en geld. In ruil moest ik dingen doen waarvoor ik me schaam. Ik was verkeerd toen ik bij de Wild Cards ging, maar toen zag ik het anders. Ik was een kind en wanhopig. Wat moest ik anders ?"

Mallory gromde wat. "Hou je verhaaltjes voor je. Ik heb het allemaal al eerder gehoord. En wanneer wilde je eruit stappen ?"

"Na een jaar of wat. Nadat ik gezien had wat ze met Hardy hadden gedaan."

"Wie is Hardy ?"

"Wie was Hardy, " verbeterde Loco. En opnieuw zag hij de

flitsen van Hardy's huilende gezicht, de genadeloos slaande handen met de boksijzers eraan. De tranen prikten in zijn ogen toen hij aan die gruwelijke dag terugdacht. "Hardy wilde uit de bende stappen. Toen Emperor dat hoorde, werd hij gek. Hij gaf Hardy een pak rammel zoals ik nog nooit gezien heb. Een week later liep hij nog mank. Maar Hardy beet door. Hij wilde ermee ophouden. Hij wilde naar school. Hij zei het Emperor recht in het gezicht. Hij smeekte om te mogen gaan. Emperor knikte alleen maar en liet Hardy gaan." Loco snikte. Hij had een krop in de keel gekregen. "Een dag later sleurden de Wild Cards hem uit de schoolbus. Ze voerden hem naar een afgelegen deel van Lake Michigan. En daar hebben ze hem afgetuigd. Niet zomaar afgetuigd, meneer Mallory. Het kon ze niet schelen of hij leefde of stierf." Loco snoot zijn neus. "En toen hij bij bewustzijn bleef haalden ze een pistool boven. In de laatste seconde dat hij leefde zag ik nog hoe Hardy vol angst en ongeloof naar dat gruwelijke ding keek. Ze schoten hem dood." Loco barstte in snikken uit. "Ik was erbij ! Ik heb geen hand naar hem uitgestoken, maar ik was erbij en ik deed niets om hen tegen te houden ! Ik durfde niet ! Hardy was maar vijftien !"

Mallory liet de wagen ruw een bocht van negentig graden maken, zodat Loco tegen het portier gedrukt werd. "Achteraf hebben jullie allemaal spijt, " zei hij kwaad. "Gemakkelijk, niet ? Je gaat naar een man als Father Kazmareck, je stort je hart uit en hij riskeert zijn leven om een joch als jij uit de puree te halen ! Spijt komt te laat, jongen. Soms vraag ik me af of jullie het wel verdienen."

Loco haalde een zakdoek tevoorschijn en veegde een traan weg. Hij voelde zich boos en verdrietig tegelijk. De herinnering aan Hardy deed hem elke keer opnieuw huilen. Maar

waarom ging deze vreemde man zo tekeer tegen hem ? "Als u dat denkt, waarom helpt u mij dan ?"

"Ik heb ook kinderen, " zei Mallory kortaf. "Dus je werd het beu. En toen ? Toen ben je naar Kazmareck gegaan ?"

Loco schudde met tegenzin het hoofd. "Nee, zo is het niet gegaan."

VIER

Loco herinnerde zich heel vlot hoe hij Father Kazmareck had ontmoet. Tegen die tijd maakte hij al deel uit van de veteranen van de Wild Cards. Het was een jaar na Hardy's dood en in zijn hart haatte hij Emperor, de bende en zichzelf. Uit de bende stappen was onmogelijk, hoe graag hij dat ook wilde. Hardy was het eerste voorbeeld dat hij gezien had, maar niet het laatste. Als je de Wild Cards of om het even welke andere jeugdbende wilde verlaten, dan kostte je dat vreselijk veel pijn, een levenslang letsel of, in het allerergste geval, je leven. Het rijk van Emperor was gebouwd op terreur.

Er was die avond een vechtpartij geweest met de Warriors, een andere jeugdbende, die het grondgebied van de Wild Cards betwiste. Het slagveld was een smalle steeg vol rommel en kartonnen dozen. De Warriors waren als spinnen van brandladders en vensterbanken naar beneden gekomen. Het was er heet aan toe gegaan. Loco had zich verweerd met een stuk stalen buis. Toen het gevecht ten einde liep lagen er enkele leden van beide bendes gewond op de grond. Loco was ook enkele keren pijnlijk geraakt, maar al bij al was hij er goed vanaf gekomen. Hij was Marco te hulp geschoten toen die belaagd werd door een kerel die haast twee keer zo groot was als hij. Marco was niet sterk, maar hij kon zich niet onttrekken aan deze gevechten. Dat zou Emperor niet dulden. Iedere keer weer moest Loco zich als engelbewaarder van de jongen opwerpen. Hij was blij toen de grote Warrior op de vlucht sloeg.

Net toen hij oog in oog stond met een joch van misschien twaalf jaar de bendeleden werden alsmaar jonger, dacht hij nog

werd de geladen nachtlucht verscheurd door het naderende gejoel van politieszirenes. Loco keek even in de richting van het geluid. Eindelijk. Gedurende een seconde werd het gevecht gestaakt. Een buurtbewoner had het gevecht gezien en de politie opgebeld. Dat zou Emperor tenminste denken. Niemand zou ooit weten dat Loco de smerissen een uur tevoren van het nakende gevecht had ingelicht. Hij had zich al afgevraagd waar ze zo lang bleven !

"Rennen !" riepen Emperor en de leider van de Warriors tegelijk.

Loco liet zijn stalen buis vallen en wilde het op een lopen zetten. Maar de knaap voor hem profiteerde van zijn kwetsbare positie om hem met een honkbalknuppel nog een ferme tik op zijn bovenarm te verkopen. Loco schreeuwde het uit en zakte door de knieën. Die arm is gebroken, flitste het door hem heen. Er sprongen vonken uit elkaar voor zijn ogen. Hij rolde opzij, op de gewonde arm. Kermend rolde hij door om het moordende gewicht eraf te nemen.

"Loco !" riep Marco.

Intussen hadden om hem heen de twee bendes een tijdelijk vredesverdrag gesloten, hun gewonden verzameld en het hazepad gekozen. De politie was een gemeenschappelijke vijand. Loco hoorde door het waas van pijn de wegstervende voetstappen. Hij was alleen. Even dacht hij nog dat hij zijn naam hoorde roepen, maar de sirenes overstemden nu alles. Het felle licht van koplampen doorboorden de duisternis.

"Loco !" riep Marco opnieuw. Loco zag hoe de schaduw van de jongen zich over hem heen boog. "Loco, kan je lopen ?"

"Scheer je weg, Marco, " zei Loco bruusk. "Ik red me wel."

Marco aarzelde even, maar toen richtte de schaduw zich op en de kleine jongen verdween.

Wegwezen, flitste het door hem heen. Het was geen schande je te laten pakken door de smerissen, maar Loco wilde niet gepakt worden. *Hoe kun je rennen met een gebroken arm ?* Loco beet op zijn tanden. *Je rent met je benen, niet met je armen.*

Zijn willoze rechterarm langs zijn zij hees hij zich overeind. Dat koste veel moeite. Het zweet liep langs zijn gezicht. Hij knipperde met de ogen. Wit licht van koplampen. Daarboven een blauw rood flikkerende gloed. Het geschuur van abrupt stoppende wagens. Openklappende portieren.

"Halt of ik schiet !"

Loco had de hoek van de steeg al gerond en zette alle kracht die hem nog restte in een formidabele sprint. Hij kende de omgeving als zijn broekzak, maar door de pijn kon hij niet helder denken. Daarom beseftte hij niet dat hij een verkeerde afslag nam. De steeg die hij gekozen had liep dood. Niet op een muur, maar op een twee meter hoog gerasterd hek. Loco botste er tegenaan toen hij even achterom keek om te zien of zijn achtervolgers dichterbij kwamen.

Loco wilde zich omdraaien. Hij wilde schreeuwen : "Ik ben het geweest die jullie opgebeld heeft ! Ik heb jullie geholpen, help mij nu !" Maar dat kon hij niet doen. Als Emperor erachter kwam, zou hij Loco vermoorden.

Loco nam een korte aanloop en sprong tegen het hek op. Hij klemde zijn goede arm over de rand en met een inspanning van al zijn wilskracht zwaaide hij zijn voeten erover heen. Een nieuwe pijnscheut bliksemde door zijn arm toen hij aan de andere kant neerkwam.

Rennen !

Achter hem knerpte het hek. De politiemensen sprongen er over heen. Hun haastige voeten kwamen dichterbij. Waar moest

hij heen ?

Hij dook de eerste de beste open deur binnen. Het was een verlaten pakhuis, zoals er in dit deel van de stad wel meer waren. Hier vond je bergen droog afval, kartonnen dozen, verroeste metalen rekken, afgedankte machines en dikke lagen stof. De jeugdbendes maakten dankbaar en veelvuldig gebruik van dit soort plaatsen. Misschien kon hij zich hier verstoppen.

Inmiddels begon de pijn langs zijn arm omhoog te kruipen naar zijn borst. Loco ademde zwaar. Als hij niet heel snel een schuilplaats vond zou hij het bewustzijn verliezen; een gemakkelijke prooi voor zijn achtervolgers.

De voetstappen renden de openstaande deur voorbij. Loco's hart sprong op. Hij had het gehaald ! De moed zonk hem in de schoenen toen het snelle tred tred tred terugkeerde en de deur verder werd opengemaakt. "Ik wed dat hij hier is binnen gevlucht, " zei iemand.

De duisternis was nu Loco's enige bondgenoot. Hij snelde verder langs een bank vol onbruikbaar geworden gereedschap. Hij wist nauwelijks nog waar hij was. Hij wist alleen maar dat hij moest vluchten. Dat niemand hem te pakken mocht krijgen. Want Emperors straf zou vreselijk zijn.

Toen, blind van angst en pijn, botste hij in op een muur van opeengestapelde lege dozen. De muur viel dreigend op hem neer en bedolf hem helemaal. Loco zou de dozen anders gemakkelijk opzij hebben geschopt en opnieuw aan de haal zijn gegaan. Maar nu was de lawine van karton genoeg om zijn bewustzijn weg te vagen.

Loco werd snel uit het ziekenhuis ontslagen. Zijn arm werd gezet en in het gips gelegd. Het was een eenvoudige breuk, zei de dokter, die snel zou genezen. Maar voor hij met hangend hoofd kon terugkeren naar zijn ouders en naar de Wild Cards werd hij

bezocht door een ouder wordende man. Aan het witte boordje zag hij dat de man een priester was.

"Goeiemorgen, Jim, " zei de man vriendelijk.

Loco beschouwde de man onmiddellijk als een vijand. Zijn enige vrienden waren de Wild Cards. "Ik heet niet Jim. Allang niet meer. Mijn naam is Loco."

Even leek het erop dat de priester ging lachen. Toen knikte hij. "Goed. Loco. Maar ik sta buiten jouw wereld, Loco, en dus noem ik je Jim. Want dat is de naam die je bij je doopsel gekregen hebt. De naam waarbij God je kent."

Van de priester straalde een gezag uit dat Loco deed inbinden. Voor het eerst in twee jaar aanvaardde hij dat iemand hem Jim noemde. De man zei dat hij Kazmareck heette en dat hij altijd te vinden was in en rond de katholieke kerk van de South Side.

Loco zei, "Wat moet u van mij ?"

De man haalde de schouders op. "Je bent gearresteerd door de politie na een gevecht tussen jeugdbendes. Van welke bende maak jij deel uit ? De Wild Cards of de Warriors ?"

De politie had deze priester dus op de hoogte gebracht. Waarom ? Welk verband bestond er tussen politiezaken en de kerk ? "Dat zijn uw zaken niet."

Dit keer dacht Loco dat Father Kazmareck boos ging worden, maar opnieuw bleef het gelaat van de man zacht en vol begrip. "Je hoeft het me niet te vertellen. Ik kan aan het embleem op je jasje zien dat je een Wild Card bent."

"U lijkt wel van de politie !" verweet Loco hem.

"Nee, maar als het om jeugdbendes gaat licht de politie mij wel eens in."

En zo geraakten de twee in gesprek. Loco aanvaardde een

lift. Ze brachten een bezoek aan Kazmareck's kerkgebouw voor de priester Loco naar huis bracht. Geknield op de kerkbanken spraken ze.

"Voel je je prettig bij de bende, Jim?" vroeg Father Kazmareck, zijn ogen op het Christusbeeld achter het altaar. "Vertel me de waarheid. Ik ben je biechtvader. Het is mijn plicht alles geheim te houden wat je me hier vertelt."

Loco beet zich op de lip. Het was hem ingehamerd dat hij niemand mocht vertrouwen, dat hij iedereen moest beschouwen als een indringer en een vijand. De Wild Cards waren goed; alle anderen waren slecht. Maar op zijn vredige, goedaardige manier doorbrak deze priester die muur van wantrouwen. Hij dwong Loco met zachte druk de waarheid te spreken. "Ik haat het, " fluisterde Loco. "Ik wil allang weg bij de Wild Cards. Ik wil dat het geweld ophoudt. De angst. De pijn ! Daarom belde ik de politie toen " Loco sprong op als door een wesp gestoken. Hij deinsde verschrikt van de priester terug. "Dat mag u tegen niemand zeggen ! Ik bedoelde het niet zo. Ik wilde "

"Bedaar, Jim !" onderbrak Kazmareck hem. "Ik zei al dat ik niets zal herhalen van alles wat jij hier zegt. Dit is tussen jou, mij en God. Niemand anders zal ervan weten. De politie niet. Emperor niet."

Loco viel van de ene verbazing in de andere. "U kent Emperor ?"

"Niet persoonlijk. Maar ik weet dat hij de leider is van de Wild Cards."

"Hij is een monster, " fluisterde Loco.

"Ja, " gaf Father Kazmareck toe. "Maar in vergelijking met sommige bendeleiders is hij een doetje. Het geweld in en tussen de jeugdbendes hier is onbeschrijflijk. Er vallen dagelijks gewonden, wekelijks doden." De priester boog even ingetogen het

hoofd. "Dus jij hebt de politie ingelicht van het nakende gevecht tussen de Wild Cards en de Warriors."

"Ja." Loco ging weer zitten.

"Dat is erg dapper van je."

"Als Emperor er ooit achter komt maakt hij me dood ! Ik ben een verrader !"

"Voor mij ben je geen verrader, Jim. Voor mij ben je iemand wiens verstand en hart gekozen hebben voor vrede in plaats van geweld."

Op dat ogenblik besloot Loco zich volledig bloot te geven. "Father, als u wist hoe graag ik uit de bende zou willen stappen. Maar ik kan nergens heen ! Nergens ! Ik kan niet verhuizen want ik heb geen geld. Ik moet hier in Chicago blijven ! Hier in de South Side ! Er zijn maar twee manieren waarop je de bende kan verlaten : De eerste manier is je flink laten aftuigen of, als ze er zin in hebben, je laten vermoorden. Trouwen is de tweede manier. In het eerste heb ik geen zin en voor het tweede ben ik te jong."

Father Kazmareck knikte. "De kwaal van de jeugdbendes is een echte plaag aan het worden in dit land. Vorige week wou iemand de High Kings verlaten. Hij werd naar een park meegenomen en door het hoofd geschoten door de bendeleden, die een uur eerder zijn enige vrienden waren geweest. Anderen worden kreupel geslagen omdat ze weg willen. Als je eenmaal deel uitmaakt van een bende, kan je er nooit meer weg."

"U begrijpt het."

Enkele ogenblikken lang was het erg stil in de kerk. Loco verzonk in somberheid. Hij was blij dat hij zijn hart had uitgestort, maar het hielp maar even. Hij moest nog altijd terug naar huis en terug naar Emperor. Toen hoorde hij Father

Kazmareck opnieuw spreken. Loco dacht dat hij de woorden droomde.

"Wat zou je zeggen als ik je vertelde dat er wel een uitweg is?" zei de priester. "Ik neem je in vertrouwen omdat ik zie dat je oprecht bent. Ik hou me al een jaar of wat bezig met een ondergrondse vluchtroute voor jongens en meisjes zoals jij, die aan het geweld en de haat van de bendes willen onsnappen."

Een siddering ging door Loco's lichaam. Het "was een droom, of tenminste het antwoord op al de zijne! "Als de priester niet loog! "Dat...dat kan ik moeilijk geloven!"

"Dat begrijp ik, jongen. Ik kan geen wonderen verrichten. Sommige mensen vinden dat wat ik en mijn vrienden doen een druppel op een hete plaat is. Misschien hebben ze gelijk. Maar zolang de regering en de politie niet optreden om de plaag in te dijken, zolang kunnen wij tenminste proberen kinderen zoals jij te redden. Ik bied je de vrijheid aan. Neem je ze aan?"

Duizend gedachten flitsten door Loco's hoofd. Hij had honderd vragen en ontelbare twijfels en achterdochten. Dat alles vaagde hij in een klap weg toen hij besloot Father Kazmareck te vertrouwen. "Met beide handen. Wat moet ik doen?"

"Ten eerste moet je zwijgen. Als Emperor je straft voor wat er gebeurd is, dan aanvaard je die straf. Je zwijgt in alle talen over onze ontmoeting. Tegen iedereen! Ook tegen die mensen waarvan je denkt dat je ze door dik en dun kunt vertrouwen! Elke zondag kom je hier naar de mis. Na de mis blijf je heel even. Ik zal je zo op de hoogte houden van mijn vorderingen. Je moet je voorbereiden op een heel ander leven, Jim. Als je ouders het met je eens zijn en dat is echt wel nodig halen we jou en hen weg uit Chicago. We brengen je naar het platteland. Daar zal iemand jullie opvangen en op weg helpen in jullie nieuwe leven. Je kunt nooit meer terug. Je begint vanaf nul. Je zult

naar school moeten gaan en leren lezen en schrijven. Je vader en je moeder zullen moeten proberen een job te vinden. En je kunt nooit meer terug komen naar deze stad. Niet zolang de Wild Cards bestaan."

Er flakkerde iets op in Loco's hart dat hij niet meer gekend had sinds zijn vroegste kindertijd : onblusbare, verslavende hoop. "Ik doe het, " zei hij.

VIJF

"Die Marco, " zei Mallory, toen Loco zijn verhaal besloten had, "je schijnt hem wel heel erg te vertrouwen."

Loco dacht terug aan de kleine Marco. "Ja. Hij was mijn beste vriend."

"Ben je er zeker van dat je hem nooit iets verteld hebt ?"

"Ik heb hem nooit iets verteld van Father Kazmareck of de vluchtroute. Maar Marco is bijzonder snugger. Het zou me niet verbazen moest hij twee bij twee optellen en tot het juiste besluit komen."

Mallory's gezicht betrok. "Gevaarlijk. Heel gevaarlijk ! Als Emperor iets vermoed zal hij alles doen om je tegen te houden."

"Dat weet ik."

Ze naderden de theoretische grenzen van de South Side. Hier begon de stad te investeren in nieuwbouw. Vervallen wolkenkrabbers en verkrotte panden waren gesloopt. De geraamtes van nieuwe kantoorgebouwen en woontorens tekenden zich af tegen de vriesblauwe winterlucht. Ook omdat het zondag was en omdat hier voorlopig alleen gebouwd werd en niet gewoond, lag de wijk er verlaten bij.

Mallory leek zich te ontspannen. Was het gevaar geweken ? Was er ooit wel gevaar geweest ? Loco probeerde zich al voor te stellen hoe zijn nieuwe leven eruit zou zien; hoe het aan zou voelen om opnieuw op de schoolbanken te zitten; hoe hij nieuwe vrienden zou maken. Hij droomde weg.

Daardoor merkte hij niet dat Mallory plots versnelde. Hij rook geen onraad toen de man door een rood licht reed. Hij werd pas wakker geschud toen de Ford Probe een scherpe bocht maakte,

waardoor Loco bijna op Mallory's schoot geworpen werd.

"Wat gebeurt er ?"

"We worden gevolgd ! Kijk achter je. Herken je de wagen ?"

Geschrokken keerde Loco zich half om. Hij klemde beide handen rond de hoofdsteun van zijn zetel. Het voertuig was hem onbekend. Dat betekende niets. De Wild Cards bezaten geen auto's. Ze stalen ze en lieten ze daarna weer achter. De voorruit spiegelde in het late licht van deze winterdag, maar heel even meende Loco dat hij Zack Hubert herkende. Het angzweet brak hem uit. Hoe wisten ze wanneer hij zou vertrekken ? Hij had het zelf niet eens geweten tot voor enkele minuten. Grimmig bedacht hij dat het er weinig toe deed. Ze hadden het ontdekt ! Ze zaten achter hem aan !

"Het zijn de Wild Cards, " zei Loco met schorre stem. "Ze zullen me nooit laten gaan !"

Mallory bleef rustig. "Ze hebben ons nog niet. Een paar straten verder wacht er iemand met een andere wagen. Daarin moeten we overstappen."

Maar aan het einde van de weg kwam een wagen tevoorschijn die dwars over de weg ging staan. Mallory ging zo hard op het rempedaal staan dat hij recht kwam uit zijn zetel. Loco hield de armen beschermend voor zijn gezicht, wachtend op een klap die niet kwam. De Ford was meters voor het rijdende obstakel gestopt. De schrik sloeg Loco weer om het hart. Ze zaten in de val !

Loco verbaasde zich over Mallory's kalmte. "Uitstappen en mij volgen !"

Enkele seconden later waren ze uit de wagen en aan de haal. Mallory was een fors gebouwde man. Loco daarentegen was een pezige, getrainde jongen van bijna zestien. Toch vond hij het

moeilijk de man bij te houden. Mallory vatte de koe bij de horens en probeerde langsheen de dwars geparkeerde wagen van de Wild Cards weg te sprinten.

Het lukte niet. Zes benedeleden klauterden uit de wagen en versperden de weg. Mallory maakte een pirouette en ging even snel weer de andere kant op. Loco dook nog net onder de graaiende arm van een van zijn gewezen vrienden zijn naam was Harpo, wist hij en racete achter Mallory aan. Zijn adem dampte in witte wolken achter hem aan. Hij had gedacht dat hij al dat hollen wel gewend zou worden, maar dat was niet zo. Loco voelde zich hulpeloos en doodsbang. De hoop die Father Kazmareck hem had geschonken was genadeloos verpletterd door de Wild Cards.

"We halen het nooit !" hijgde Loco. "Ze hebben me te pakken. Ze zullen me nu niet meer laten gaan."

"Hou je kop en loop !" siste Mallory.

Uit een zijstraat verschenen zeven, acht andere benedeleden. Ze stelden zich zo op dat ze de hele straat versperden. Mallory stopte. Loco liep bijna tegen hem op. Hij voelde hoe Mallory's sterke hand hem bij de kraag greep en zo voorkwam dat hij viel. Over zijn schouder kijkend zag hij daar een tiental tieners naderen. Voor hem, evenveel benedeleden. Loco herkende ze allemaal. In het midden van de groep voor hen herkende hij zowel Emperor als Marco. De reus en de dwerg. David en Goliath, flitste het door Loco's geest, even terugdenkend aan een bijbels verhaal dat de priester hem verteld had. Jammer voor Loco stonden David en Goliath ditkeer in hetzelfde kamp.

Mallory keek zenuwachtig rond.

"Het heeft geen zin, meneer Mallory, " zei Loco. "Ik kom er niet uit."

"Verdomd als ik jou in de klauwen van dat monster ga laten vallen !" zei Mallory. Hij bedoelt Emperor, dacht Loco. Kende

Mallory de bendeleider dan ? Mallory duwde hem ruw vooruit. "Dat gebouw in !" beval de man.

Ze repten zich naar een wolkenkrabber in aanbouw. Toen de bende dat merkte reageerde ze als een man. Maar te laat.

"Die lift !" riep Mallory.

Wat Mallory's bedoeling was begreep Loco niet, maar hij stelde vertrouwen in de man. De lift was een open metalen kooi, die gebruikt werd door konstruktiewerkers om van verdieping tot verdieping te gaan. Ze sprongen erin. Dit soort liften had maar drie knoppen : omhoog, omlaag en stop. Loco sloeg met de vlakke hand op de bovenste knop. De Wild Cards kwamen net op tijd om hun prooi boven hun hoofden uit te zien stijgen.

Loco grijsde even toen hij zag dat hij tenminste even respijt gekregen had. "Het lijkt wel of ik nooit ophoud met vluchten, " zei hij.

"Juich niet te snel. Dit gebouw is nog helemaal open. Ik hoop dat ik vanop een van de hogere verdiepingen mijn makker in die andere wagen kan zien. Als ik dan zijn aandacht kan trekken schiet hij te hulp of waarschuwt hij de politie. Dat is onze enige kans."

Loco klemde zijn handen om de lage rand van de liftkooi. Hij merkte dat er ijspegels aan het koude metaal kleefden. Hij voelde het nauwelijks. Zijn angst domineerde. Dat en het vertrouwen dat hij in deze vreemde man naast hem stelde. Waarom deed Mallory dit toch allemaal voor een jongen die hij niet kende ?

"U riskeert uw leven voor mij, " realiseerde Loco zich plots. Als u mij aan hen had overgeleverd, zouden ze u verder met rust hebben gelaten. Als ze ons nu te pakken krijgen, gaat u er misschien ook aan."

"Overleveren ?" Mallory spuwde het woord uit. "Ik lever niemand uit aan dat monster !"

Daar zei hij het weer. "Waarom ? Waarom riskeert u uw leven voor mij ?"

Mallory keek hem met een giftige blik aan en beet zich op de lip. Toen zei hij : "Je vertelde me zonet toch over die jongen, Hardy, die door de Wild Cards vermoord werd omdat hij de bende wilde verlaten ? Omdat hij het rechte pad op wou ?"

"Ja." Loco werd er liever niet aan herinnerd.

"Weet je ook nog wat zijn familienaam was ?"

Dat was een moeilijke. De Wild Cards gebruikten geen familienamen. Soms gebruikten ze zelfs de voornamen niet. Loco had zijn 'naam' zelf verzonnen. Maar Hardy, ja, Hardy, die had ooit eens zijn naam gezegd, dacht hij. Wacht eens even...wat was het ook weer ? Ma...Mal. "O, God, " fluisterde Loco, toen de waarheid tot hem door drong. "Zijn naam was Mallory !"

"Hij was mijn zoon, " zei Mallory koud. "Na zijn dood heb ik gezworen dat ik iedereen zou helpen die aan de hel van het bendeleven wilde ontsnappen. Zeker als het om iemand van de Wild Cards ging. Ik kan niet bewijzen wie mijn zoon gedood heeft, maar wat mij betreft is Emperor de dader. Daarom, Jim - en ik weiger je Loco te noemen - daarom riskeer ik voor jou mijn leven !"

De lift stopte zo abrupt dat ze allebei bijna vielen. Loco voelde hoe hij voorover gegooid werd door de schok. In afgrijzen merkte hij dat hij zijn evenwicht verloor en uit de kooi zou vallen. Even kende hij het ijzingwekkende gevoel te pletter te zullen storten. Dan trok Mallory hem van de afgrond terug.

Met een nieuwe schok begon de lift weer te dalen.

"Ze hebben het externe controlebord van de lift daar beneden gevonden, " zei Mallory. "We zitten, denk ik, op de twaalfde

verdieping. Niet slecht. Springen als ik het zeg !"

Loco dacht eerst even dat Mallory bedoelde dat hij uit de lift "naar beneden € wilde springen, maar toen begreep hij het. De lift was open en het gebouw had nog geen muren, alleen betonnen steunpalen. Je kon vanuit de lift op de vooralsnog grijze vloer van een verdieping springen terwijl de liftdeur niet meer dan een laag hek dicht was.

Toen Mallory het teken gaf sprong Loco zonder erbij na te denken. Anders had hij het nooit gedurfd. Terwijl hij door de lucht zeilde wist hij zeker dat hij tegen een paal terecht zou € komen of dat hij de vloer zou missen, waarna hij twaalf verdiepingen omlaag zou tuimelen. In de plaats daarvan kwam hij onzacht neer op een ruwe betonnen vloer. Hij schaafde zijn handen, zijn polsen en het puntje van zijn neus. Terwijl hij probeerde te ontdekken of hij niets gebroken had, was Mallory allang weer overeind.

"Kom op ! We hebben geen tijd meer te verliezen ! Zo meteen staan de Wild Cards hier boven !"

Het gebouw was min of meer vierkant, en het was maar dertig meter lopen naar de overkant. Mallory zocht koortsachtig naar zijn medewerker. Die wachtte ergens daar beneden op hen. Wellicht begon hij onrustig te worden omdat ze niet kwamen opdagen. Het duurde maar een paar seconden voor hij de man zag staan bij een opvallende rode wagen. Hij stond enkele straten verderop geparkeerd, maar vanop deze hoogte was hij duidelijk zichtbaar. Het verkeer was er drukker en er liepen mensen over de stoep. Daar zouden de Wild Cards niet durven toeslaan. Wat baatte het, dacht Loco. De man kon zich net zo goed aan de andere kant van de wereld bevinden. Hij zag hoe de man van de ene kant van de wagen naar de andere liep, ongeduldige blikken

werpend op het kruispunt, waar hij Mallory's wagen hoopte te zien verschijnen.

Mallory begon te schreeuwen en te zwaaien, maar zijn stem ging verloren in de wind, die hierboven hard en ijskoud tussen de half opgetrokken muren blies.

"Het heeft geen zin !" riep Loco. "Hij is te ver weg ! Hij kan u niet horen !"

Het geluid dat hij daarna hoorde deed hem verkillen tot in het merg. Het was het droge, mechanische geluid van metaal op metaal. Bevend van kou en schrik draaide Loco zich om. De liftkooi was teruggekeerd met een dodelijke lading : een tiental Wild Cards had zich in de kooi gepropt en puilden er nu uit. Onmiddellijk zette de lift zich weer in beweging om een tweede groep op te pikken.

"Meneer Mallory !" riep Loco.

Mallory keerde zich om. Wat hij zag was een bonte verzameling jongeren met rode oren en neuzen, gekleed in afdankertjes. Ze droegen handschoenen waarvan de vingers versleten waren. Er waren blanken, zwarten, Latijns Amerikanen en een enkele Aziaat, waarschijnlijk van Chinese afkomst. Loco kende hen allemaal. De oudste was negentien, de jongste dertien. Ze keken eerst naar Loco, dan naar de indrukwekkende man die aangelopen kwam. Mallory stelde zich beschermend voor Loco op. Toen de jongeren dreigend naderbij kwamen greep hij onder zijn openhangende jas. Blijkbaar zat daar een schouderholster die Loco niet opgevallen was, want plotseling had Mallory een pistool in de hand.

"Doe geen domme dingen, jongens !" waarschuwde Mallory.

De Wild Cards bleven staan. De verschillende leden keken elkaar weifelend aan. Het pistool maakte alle verschil. Natuurlijk kon Mallory niet iedereen raken. De Wild Cards zouden

hem ondanks het wapen kunnen overweldigen. Maar wie wilde het risico lopen ?

De lift keerde een tweede keer terug en de rest van de bende arriveerde op de twaalfde verdieping. De laatste die uitstapte was een grote, zwarte figuur. Hij was het archetypen van de zwarte straatvechter. Ondanks het winterweer droeg hij slechts een T shirt en een jeansvest waarvan de mouwen waren weggescheurd.

"Emperor, " fluisterde Loco. Nu wist hij zeker dat hij geen enkele kans meer maakte. Hij keek achter zich, naar de plaats waar Mallory net had gestaan om op zijn kollega te roepen. Daar gaapte een afgrond van twaalf verdiepingen. Loco aarzelde. Misschien was dat nog de beste oplossing : zichzelf in de afgrond storten. Hij zag geen uitweg meer. De bende zou geen genade kennen voor iemand als Loco. Voor hen was hij erger dan een verrader.

Emperor maakte een paar nauwelijks merkbare bewegingen. Onmiddellijk begonnen de Wild Cards om Loco en Mallory heen te sluipen. Loco wist precies wat die gebaren betekenden. Hij kende de lichaamstaal van de Wild Cards perfect. In minder dan dertig seconden hadden ze Mallory en Loco omsingeld. Onmiddellijk begon de cirkel zich te sluiten. Mallory probeerde de hele bende te bestrijken met zijn pistool, maar dat was nu onmogelijk geworden. Hij kon een van hen als doel kiezen, maar intussen konden alle anderen hem bespringen. Dus draaide hij doelloos rond, proberend om de bende angst in te boezemen.

Hij weet dat het zinloos is, dacht Loco. We zijn allebei verloren.

Een van de Wild Cards Benny was zijn naam deed een schijnbeweging. Mallory told om zijn as en richtte de loop van

het wapen op de jongen. Op datzelfde ogenblik sprong een andere straatjongen links toe. Hij sloeg tegen Mallory aan. Loco's beschermheer verloor het evenwicht en viel. Zijn pistool kletterde tegen de grond. Het verdween tussen de oprukkende voeten van de tieners.

Loco repte zich naar Mallory en hielp hem overeind. Hij mocht dan bang zijn voor wat komen ging, hij kon deze man nu niet aan zijn lot overlaten. Zijn leven en dat van Mallory waren nu met elkaar verbonden.

Plots stonden ze in het midden van de nauwe cirkel oog in oog met Emperor. Het gezicht van de zwarte bendeleider was vertoonde geen emotie. Hij torende zelfs boven Mallory uit en bekeek de man alsof hij een hinderlijk voorwerp was.

Na een lang ogenblik van stilte sprak Emperor. Zijn stem klonk beschaafd en had een aangenaam timbre. In een andere omgeving en met andere kleren had hij een geliefde buurjongen kunnen zijn. Hier en nu was hij een despoot. "Wat ik met u ga doen weet ik nog niet, " zei hij rustig. Dit was een gewone werkdag voor Emperor, wist Loco. Hij had een probleem en dat moest opgelost worden. Het probleem heette Loco. "Maar wat hem betreft, " en hij wees op Loco, "hij wil de Wild Cards verlaten. En wie de Wild Cards wil verlaten, moet daarvoor een prijs betalen."

"Dat weet ik, jij, monster !" siste Mallory hatelijk. "Ik weet welke prijs hij zal moeten betalen ! Dezelfde prijs die ook mijn zoon heeft moeten betalen !"

Emperor hield zijn hoofd een beetje schuin. "Uw zoon ?"

"Hardy. Hardy Mallory !"

"O ja, Hardy. Was hij uw zoon ?" Emperor haalde zijn schouders op. "In dat geval had u een erg domme zoon."

Mallory liet een schreeuw en wilde Emperor te lijf gaan.

Maar onmiddellijk hadden vier Wild Cards zich op hem geworpen. Ze hielden hem in bedwang. Mallory kon niets anders doen dan toekijken. Emperor knikte en Mallory werd weggesleurd. Opnieuw maakte Emperor een klein gebaar. "Ga jullie gang, " zei hij tegen zijn onderdanen.

Loco deinsde van de bende terug. Zou hij hier moeten sterven ? Hier in dit koude, winderige, half afgewerkte gebouw ? Hij zag hoe de straatjongens hun wapens bovenhaalden : een knipmes, een stuk loden buis, een ketting, een boksijzer, een knuppel. Loco keek om zich heen. Hij was ingesloten. De Wild Cards schuifelden langzaam op hem toe. Ze hadden geen haast. Niemand kon hen hier hinderen. Ze hadden alle tijd.

"Dit zijn de laatste ogenblikken van mijn leven, " dacht Loco terwijl hij naar de verbeterde gezichten van zijn vroegere vrienden keek. Vrienden ? Nee, dit waren nooit vrienden geweest. Gewoon een bende arme jongens die door hun lot samen waren gegooid. De angst viel bijna van hem af nu hij beseftte dat dit het einde was. Het was niet waar dat je hele leven aan je voorbij flitste voor je ging sterven. Je kon alleen maar wachten, stil en hulpeloos. Loco probeerde zich voor te stellen hoe zijn leven had kunnen zijn als Mallory erin geslaagd was hem uit Chicago weg te krijgen. Hij kon het niet. Hij zag enkel de boze gezichten van de Wild Cards en de wapens in hun handen.

Loco vormde nu het hulpeloze middelpunt van een dodelijke cirkel. De Wild Cards brachten hun wapens omhoog.

"Halt !"

De stem die geroepen had was iel en beverig. Loco herkende ze meteen.

De Wild Cards keken om. Ze zagen Emperor die bij Mallory en

zijn vier lijfwachten stond. Bij dat ongewone zetal stond een zevende. Hij hield het zware pistool van Mallory tussen zijn beide uitgestrekte handen. De loop rustte tegen Emperors oor. Emperor durfde nauwelijks te ademen.

"Marco !" riep Loco. Hij kon het nauwelijks geloven. Marco had het wapen dus opgeraapt. Niemand had dat vreemd gevonden. Een pistool was een waardevol bezit voor de bende. Emperor had waarschijnlijk eens goedkeurend geknikt toen de jongen het ding van de vloer lichtte.

"Laat die man gaan !" riep de bleke jongen. "Nu !"

Niemand verroerde zich. Niemand nam Marco au serieux. Ook nu nog niet, nu hij maar de haan van dat pistool moest overhalen om de gevreesde bendeleider te doden. Het was onwezenlijk stil.

Blijkbaar had Marco begrepen dat de Wild Cards niet naar hem zouden luisteren. "Emperor !" zei hij. "Zeg dat ze die man laten gaan !"

Emperor knipperde niet eens met de ogen. "Kleine jongen, " zei hij smalend, "je hebt het lef niet."

Toen haalde Marco de veiligheidspal van het pistool los. "Ik meen het ! Die man heeft gelijk ! Je bent een monster ! God weet hoe dikwijls ik je in stilte zo genoemd heb ! Laat hem gaan. Of ik zweer dat ik deze trekker overhaal, al is het het laatste wat ik doe !"

Het was vreemd, vond Loco, maar ondanks de koude waren er zweetdruppeltjes op Emperors voorhoofd verschenen. De grote bendeleider was bang !

Emperor knikte. Met een zucht bevrijdde Mallory zich uit de greep van de vier Wild Cards.

"En nu Loco !" riep Marco. Zijn stem was vaster nu, minder onzeker. Opnieuw maakte Emperor een kleine hoofdbeweging.

De kring rond Loco ging als door een wonder uit elkaar. Een

ogenblik later stond hij naast Mallory en naast Marco.

"Marco, " fluisterde Loco, "je bent de beste vriend die een mens ooit heeft gehad." Hij meende het.

"En de dapperste jongen die ik ooit heb gezien, " voegde Mallory eraan toe.

Maar Marco was plots geen jongen meer, maar een volwassen man, die niet meer naar complimentjes wilde luisteren. "Het is al goed ! Rep je naar die lift en zorg ervoor dat je weg komt ! Ik wil je nooit meer zien !" Toen verscheen er weer een zachte, jongensachte uitdrukking in Marco's ogen en Loco begreep weer wat de Wild Cards eigenlijk waren : hulpeloze, eenzame jongens in een vijandige wereld die hen niet wilde helpen. "Het ga je goed, Loco, " zei Marco stil. "Maak wat van je leven....voor ons allebei."

"Geen sprake van !" riep Loco. Hij kon deze jongen nu niet achterlaten. Alleen had hij geen schijn van kans. De Wild Cards zouden hem verscheuren als een troep wolven ! "Je gaat met ons mee !"

"Ga ! Ik kan hier niet weg. Als ik dit pistool van Emperors hoofd weg neem ben ik verloren. Ik kan niet weg. Ga weg, Loco. Maar denk nog eens af en toe aan mij, ginds in je nieuwe thuis."

Loco wilde de jongen omhelzen, hem meetrokken naar de lift. Hij smeekte hem om mee te komen, maar Marco vertrok geen spier. Al zijn aandacht bleef op Emperor gericht. Tenslotte strompelde Loco in tranen naar de lift. Mallory ondersteunde hem. Terwijl de lift zich in beweging zette zei Mallory : "Ik kom terug voor jou, Marco !"

Dat was het laatste wat Loco ooit van de Wild Cards zag.

ZES

"Alles in orde, Jim ?"

Loco glimlachte. "Alles in orde, mams."

Jim de naam Loco gebruikte hij allang niet meer liet de deur achter zich dichtslaan. De schoolbus toeterde. Jim liep over het gras naar de bus. Hij groette de bestuurder en enkele van de schoolkinderen die hij goed kende, en liet zich achterin de bus op een bank vallen.

Hij keek naar het oude huisje dat nu zijn thuis was. Het was klein en oud en het had dringend een grote opknapbeurt nodig. Gedurende de eerste maand had een opvanggezin voor hen gezorgd. Daarna hadden zijn ouders deze woning met veel moeilijkheden, steun en een zware lening kunnen kopen. Het was niet mooi, maar het was een thuis. Een veilige thuis, waar Jim zich geborgen kon voelen.

Zijn vader werkte nu als onderhoudsarbeider in een elektriciteitscentrale en zijn moeder was schoonmaakster in een ziekenhuis. Ze hadden het niet breed, maar het was genoeg om redelijk te leven.

Jim ging naar school. De naam Loco had hij niet meer gehoord sinds hij Chicago verlaten had, nu drie maanden geleden. Chicago was hier honderden kilometers vandaan. De kleine, landelijke stad in de Amerikaanse Mid West, waar Mallory hem had gebracht, was aangenaam. De mensen waren er vriendelijk en behulpzaam. Jim had zich nog nooit in zijn leven zo goed gevoeld als nu.

Maar toch bleef de twijfel aan hem knagen. Hij was ontsnapt, maar de plaag van de jeugdbendes bleef zich uitbreiden

over het hele land, van de oostkust tot aan de Stille Oceaan, van Canada tot Mexico. Wanneer zou het tij keren ? Wie kon het probleem oplossen ? Wat Mallory en Kazmareck deden was een mooie zaak, maar het kwaad bleef bestaan.

Een vraag zou Jim zich zijn hele leven blijven stellen : Wat was er met Marco gebeurd ? Leefde hij nog ? Wat had hij met Emperor gedaan ? Had hij de trekker overgehaald ? Jim kende de kleine jongen, en hij geloofde niet dat hij Emperor gedood had. Restte de vraag : wat had Emperor met Marco gedaan ? Eerst nam Jim aan dat hij Marco terstond ter dood had gebracht. Die gedachte hing altijd als een donkere wolk over Jim heen.

Maar misschien was dat niet gebeurd. Misschien was het de prachtige lente en de warmte van de nakende zomer die hem optimistisch maakte. Als er iets was waar Emperor respekt voor had, dan was het voor durf. Misschien had hij Marco wel gespaard. Misschien.

Jim zou het nooit weten. Hij had niets meer gehoord van Father Kazmareck en hij had Mallory niet meer teruggezien. Al zijn vragen bleven onbeantwoord. Maar hij had heel zijn leven voor zich. En voor het eerst in zestien jaar beloofde het een mooi leven te worden.